

Deia l'Abbé Pierre

Dll, 16/08/2010 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

"...Podria dir el mateix per al dogma de l'Assumpció de Maria, promulgat el 1950?. D'acord amb aquest dogma, el cos de Maria no hauria conegut la corrupció perquè va pujar al cel i es va transformar d'alguna manera. No és una manera de retirar a Maria, la seva plena humanitat?. De convertir-la en una quasi-divinitat incorruptible?".

La polèmica està servida a través d'aquestes paraules de l'Abbé Pierre i que va posar per escrit el periodista, escriptor i filòsof Frédéric Lenoir en un llibret titulat "Mon Dieu...pourquoi?", editat en francès per Plon el 2005 i que m'ha servit per fer aquesta petita traducció. En castellà també està editat -encara que no el coneixo- per Ediciones B, sota el títol de "Dios mio...por qué? i un subtítol interminable: "CONFESIONES DE UN CURA DE 93 AÑOS SOBRE LA F E Y LA VIDA CRISTIANA. MATRIMONIO, HOMOSEXUALIDAD, CELIBATO. UN TESTIMONIO IMPRESIONANTE".

Moltes persones pensen que als vells, als 93 anys, estan "gagás". No pot ser que quan es fan 93 anys un perd la por -si la tenia- per dir coses plenes de sentit comú que molts altres no s'atreveixen a dir?. El dogma de l'Assumpció es relativament recent: 1950 i Pius XII, el mateix Papa que li va conferir a Santa Clara d'Assís el patronatge de la televisió i que avui es criticat per la seva passivitat amb el nazisme a l'hora de defensar el poble jueu. Aquest dogma diu que Maria va ser portada al cel amb cos i ànima pel seu propi Fill, marcant així les diferències amb la resta dels mortals i això es el que senyala l'Abbé Pierre en les seves paraules.

A mi m'agraden més unes altres "visions" de Maria que -diguem-ho- les oficials. Per exemple, la del poeta i escriptor Elio Fiore (1935-2002), autor de "Miriam di Nazareth" (1992), amic personal de Rafael Alberti i de Gianfranco Ravasi, l'actual President del Pontifici Consell de la Cultura. Fiore estava tant enamorat de Maria que reconeixia la seva figura en els trets d'una "sense casa", amb el seu fill a coll, al mig d'un carrer ornamentat amb llums i estrelles de Nadal, entre la gent distreta i precipitada de qualsevol capital opulenta del nostre món occidental. O encara un altre versió de Maria: la que ens presenta Erri de Luca, un lluitador del maig del 68, en "En el nombre de la madre" (en castellà a Ed. Siruela), un relat en primera persona d'una noia que es queda embarassada abans de casar-se amb el seu promès, l'història de Miryam, una noia senzilla que segons Iosef, està "plena de gràcia". O la del Magníficat de l'Evangeli de LLuc

L'Abbé Pierre pensava que l'Església ha volgut respondre la devoció popular a Maria i l'ha omplert de tributs únics i difícils d'explicar. Unes altres persones pensen que la mala consciència de l'Església Catòlica amb les dones l'ha compensat amb tota una sèrie de dogmes sobre la Mare de Déu. I em pregunto el mateix que l'Abbé Pierre "Maria ocuparia el lloc de les deesses de l'Antiguitat, contra les que el cristianisme primitiu va lluitar per donar al món sencer la Revelació d'un Déu Únic i Indivisible, a qui només es legítim donar adoració?".